

İSTANBUL'UN FETHİ; İMAN, CESARET, SABIR, ZAFER

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Benim şehidim meraimle gömülürken neden kilise marşı, kilise ilahisi ile gömülüyor? O kilise ilahisi niye okunuyor? Cahilliğimizden, gafilliğimizden, dikkatsizliğimizden... Dikkat edeceğiz. Dilimizi bileceğiz. Tarihimizi bileceğiz. Tarihimizde kimin büyük olduğunu bileceğiz. Avustralyalı Osmanlı'yı beğeniyor;

“Osmanlı çok büyük bir ulu ağaçtı, ihtiyarladı; ama meyveleri var, fidanları var, her yerde bitecek.” diyor.

“Osmanlı ahlâkı güzeldi.” diyor.

“Onlar temiz ahlâklı insanlardı.” diyor.

Gelibolu'da çarpışan askerler de diyor. Burada televizyonda açıkça; “Dünyanın en asil insanlarıydı.” diye söylüyorlar.

Şimdi, bir padişahın yazmış olduğu şiiri okuyorum. Diyorlar ki;

“Bu şiiri Fatih Sultan Mehmed yazmış.”

Hayır, bu şiiri Fatih Sultan Mehmed yazmadı. Bu şiiri Sultan IV. Mehmed yazdı. Onun

da adı Mehmed, “Fatih Sultan Mehmed yazdı.” diyorlar. IV. Mehmed yazdı. O da sultan. O da genç, civan, delikanlı bir [padişah.] 21 yaşında bir padişah, düşünebiliyor musunuz; ordunun başına geçmiş, civan, bıyıkları yeni terlemiş, taptaze bir insan. 21-22 yaş nedir yani, muazzam bir şey! Genç insan... Genç insan ama etrafındaki vezirleri, hepsi gün görmüş, tecrübeli insanlar.

Şimdi dünyanın büyük şirketleri genç yöneticiler, müdürler tayin ediyorlarmış. En başına gençleri tayin ediyorlarmış. Çünkü genç atılım yapabiliyor, kafasını çalıştırıyor, yeni bir şey buluyor ve uyguluyor. İhtiyar; kendisini ayarlıyor, en az zahmetle, en az masrafla gününü gün etmeye, maaşını almaya bakıyor. Genç öyle değil. Genç “bir şeyi başaraçağım” diye hırslı. Onun için onu getiriyorlar. Dünyadaki en büyük müdürler 35 yaşında, 37 yaşında filan oluyormuş.

Fatih kaç yaşında?

21-22 yaşında. Cıvıl cıvıl, genç, delikanlı...

Fatih'ten gelmiyor; fethin azmi Fatih'ten daha başka bir kimsede.

a. Zafer Nasıl Kazanılır? Akşemsettin'in Rolü

Fetih muhasarası 52 gün mü sürdü?

50 küsur gün, iki aya yakın. Bekle Allahım bekle... Biz burada iki haftadır bekliyoruz, bıktık. Burada biraz bekliyoruz, bıktık. Ekmek elden su gölden, kebapları yiyoruz, dolmaları atıştırıyoruz; bıktık. İki aya yakın muhasara... Tecrübeli vezirler diyorlardı ki;

“Padişahım bu çok uzadı, bırakalım, kaldıralım bu muhasarayı, fethedemiyoruz. Şimdi Avrupa’da ordu hazırlanıyor, bunlar gelecek, başımız derde girecek, kaldıralım bunu.” diyorlardı.

Fatih Sultan Mehmed; “Öyle mi yapsak, böyle mi yapsak?..” diye düşünüyordu.

Kim diretiyordu?

Akşemseddin *kaddesallâhu sırrahu'l-azîz*;

“Hayır padişahım! Muhasarayı kaldırma. Devam, fetih müyesser olacak inşaallah!” diyordu. Biliyor çünkü, Allah ilham etmiş, bildirmiş. “Fetih olacak, devam!” diyordu.

“Ya hocam, işte olmuyor, bak orduda mızırtılar başladı...”

“Hayır, devam!” diyordu.

Zorlayan Akşemseddin hazretleridir.

Akşemseddin’i ziyarete gitti, secdede buldu. Hüngür hüngür ağlayarak, namazda, secdede, duada... Fetih dualarla kazanıldı. Fetihden önce çıkmış komutanlar, demişler ki;

“İçinizde haram lokma yemiş olanlar, hırsızlık yapmış, haram yemiş, içki içmiş vesaire varsa onlar ayrılınsın; çünkü cihadın bereketini kaçırmıyorlar. Müsaade ediyoruz, gitsinler. Şu bizim cihadımız müttakî insanlarla olsun, Allah’ın yardımını gelsin. Allah’ın günahkâr kullarına yardım gelmez, isteyen gitsin.”

Kimse gitmedi. Demek ki hepsi namazlı, niyazlı, tesbihli, mübarek, evliyâ insanlar... Evliyâ, Allah’ın sevgili kulu... Başında Akşemseddin.

“Hayır padişahım. Sabret padişahım. Devam et padişahım. Bu iş olacak padişahım...”

İki ay, sabır kolay değil. Bıkar, olmaya-cak gibi gelir, “olmuyor” der. Çünkü İstanbul Fatih tarafından muhasara edilinceye kadar çok muhasara edildi de savaşçılar, muhasara

edenler eli boş, fethedemeden döndüler. Olmuyor. İçeride su var, yiyecek var, silah var, Rum ateşi dedikleri iyi bir silah var. Bizimkiler bunu bilmiyordu, neden yapıyorlar, nereden buluyorlar malzemesini, bilmiyordu. Yapışkan bir ateş. Atıyorlar, attığı yerde yapışıyor, suyla sönmüyor. Petrollü bir şey, katranlı bir şey... Yanıyordu. Merdivenlerden tırmanmak isteyenlerin üstüne kazanlarla döküyorlardı, askerler cayır cayır yanıyordu, şehit oluyorlardı. Saldırıyorlardı saldırıyorlardı, olmuyordu. Bugün de olmadı, yarın da olmadı... Geliyordu;

“Hocam, ya bu iş olmuyor, olmayacak galiba...” diyordu.

“Hayır, devam!”

“Devam” diyen Akşemseddin hazretleri...
“Devam, sabret padişahım, devam et...”

Sabrın sonu muzafferiyettir, selâmettir. Sabredeceğiz, çalışacağız, yılmayacağız, bıkmayacağız, gevşemeyeceğiz.

Allah bize niye bir ay oruç tutturuyor?

Bir ay az bir vakit değil. “Sabrı iyice öğrenelim.” diye.

Hiç sabrımız yok. Her yıl bir ay sabır idmanı yaparız; sabrımız yok. Karımızı döveriz, çocuğumuzu döveriz, arkadaşımıza bağırırız, çağırırız, kavga çıkartırız. Hani nerede sabır? Senin hiç sabrın yok mu?

Yok. Bitti, kalmadı. Hemen kızarız. Efelik var, kabadayılık var...

Ondan sonra, en son hücum, dualar, namazlar, niyazlar, kurbanlar... öyle fethedildi.

Bak ne diyor bu Muhammed isimli sultan... Ama dördüncü, Fatih değil. Fatih sanılıyor. Ama hepsinde aynı ruh var. Yıldırım da İstanbul'u fethetmek istedi, Fatih'e nasip oldu, torununun oğluna nasip oldu. II. Murad da istedi. Hepsinin arzusu o. Edirne'yi fethettiler. İstanbul'un iki tarafını aldılar, surların içi kaldı. Surların içine giremiyorlar. Adamlar iyi savunuyor.

Bakın ne diyor:

İmtisâl-i câhidû fillah olupdur niyyetüm

Dîn-i İslâm'ın mücerred gayretidir gayretüm

*Fazl-ı Hakk u himmet-i cünd-i ricâlullah
ile*

*Ehl-i küfrü ser-te-ser kahrelemektir
niyyetüm*

Enbiyâ vü evliyâyâ istinâdım var benim

*Lütfu Hakk'tandır heman ümmîd-i feth u
nusretim*

Mâl u can ile nola kılsam cihanda ictihad

*Hamdü lillâh var gazâyâ sad-hezâran
rağbetüm*

*Ey Muhammed, mu'cizât-ı Ahmed-i Muh-
tar ile*

Umarım gâlib ola a'dâ-yı dîne devletüm

*Açıklayacağım. Camide şiir açıklayacağım
bugün, çünkü fetih günü.*

İmtisal-i câhidû fillah olupdur niyyetüm.

İmtisal, bir emri tutmaya derler. Bir emri
kulağına alıp, "Tamam, bunu yapacağım."
demeye *imtisal etmek* derler. Allah'ın emir-

lerine imtisal etmek lazım. Yani duyup yapmak lazım.

Câhidû fillah. Arapça bir söz bu, ne demek?

“Allah rızası için, Allah yolunda cihat etmek.”

Kur'an'da var bu. Âyet:

Bismillâhirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قَاتِلُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ
الْكُفَّارِ وَلِيَجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً

*Yâ eyyühe'llezîne âmenû kâtilu'llezîne
yelûneküm mine'l-küffâri ve'l-yecîdu fîküm
ğılzaten.*¹

Tevbe sûresinde...

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ
عَلَيْهِمْ وَمَأْوِيَهُمْ جَهَنَّمُ

*Yâ eyyühe'llezîne âmenû câhidi'l-
küffâra ve'l-münâfîkîne va'ğluz aleyhim ve
me'vâhüm cehennem.*²

¹ 9/Tevbe, 123.

Müteaddit âyetlerde var.

Câhidu fillah ne demek?

“Allah yolunda fîsebîlillah cihat edin.”
demek.

İmtisâl-i câhidû fillah olupdur niyyetüm
ne demek?

“Allah’ın bu cihat emrini tutmaya niyet
ettim.” demek.

İmtisâl-i câhidû fillah olupdur niyye-
tüm...

Olupdur ne demek?

“Öyle oldu” demek, yani “niyetim odur”
demek.

“Allah’ın ‘cihat edin’ emrine uymaya ni-
yetlendim. Niyetim Allah’ın o cihat emrine
uymak, o cihadı yapmak.”

Dîn-i İslâm’ın mücerred gayretidir gay-
retüm.

“Benim gayretim, çalışmam İslâm’ın em-
ri, İslâm dininin gayreti. Müslüman olduğum-
dan yapıyorum bunu.”

² 66/Tahrim, 9.

Fatih Sultan Mehmed her yeri fethetti ya... Bir adam! Mübarek, *rahmetullâhi aleyh*, cennetmekân, Peygamber Efendimiz'in met-hine mazhar olmuş sultan. Mora'yı fethetti. Yunanistan'ı Fatih aldı. Balkanlar'ı fethetti. Arnavutluk'u fethetti. Kosova, Sancak, Sırbistan, oraları fethetti. Balkanlar'da ilerledi. Bulgaristan, Tuna, oralara kadar gitti.

b. Yıldırım Beyazıt'a "Yıldırım" İsminin Verilme Nedeni

Yıldırım zamanında zaten Niğbolu'ya kadar gitmişlerdi. Niğbolu kalesinin komutanı Doğan bey, haçlı ordusu gelip Niğbolu çevresini kuşattığı zaman geceleyin bir ses duyuyor; "Bre Doğan!" Birisi bağıyor. Adıyla kale komutanına bağıyor. "Ya ben bu sesi tanıyorum, kim bu, kim bu? Padişahın sesi bu..." Hemen kalenin altına gitti; beyaz atın üstünde, Yıldırım Bayezid yerinde duramıyor. "Bre Doğan! Korkmayasın, sabredesin, sakın ha müdafaanda gevşemeyesin, geleceğim!" Gitmiş, dayanamamış, bizzat kendisi söylemek için, kuvvet vermek için 'dığıdık dığıdık' Niğbolu kalesinin dibine kadar gitmiş. Yıldırım. Bir insan "yıldırım" adını niye alır? Uyuşuk

insana “yıldırım” derler mi? Yerinden kırpır-damayan hımbıl insana “yıldırım” derler mi?

Yıldırım gibi, duramıyor ki, fıkır fıkır... Atına atlamış, muhasara edilen kalenin yanına kadar gidiyor; kale kapalı. Bar bar bağıyor;

“Bre Doğan!..”

“Buyur sultanım, hayrola?”

“Korkmayasın, geliyorum, ordu topladım.”

Niğbolu zaferi... Bir gitti oraya, perişan etti, düşmanları yendiler. Toplu toplu, birleşip birleşip gelen düşmanları hep yendiler. Allah için... Kosova’da yendiler, Niğbolu’da yendiler... Mohaç’a kadar gitti bu iş...

Onların marşları bile bir başka türlü. Estergon kalesi şarkısı nedir, insan dinlerken tüyleri diken diken olur. Mehter marşı... Mehter bir yürüdüğü zaman insanın yüreği ‘güp güp’ atar, ‘hop hop’ hoplar, tüyleri diken diken olur.

Niye bir mehter takımı kurmadınız burada? Niye kurmayorsunuz?

Hemen yarın kurun. Bu iş kolay. Bir şalvar, bir kuşak, bir yakasız gömlek, bir ceket, bir de bıyıkları uzatırsınız, bir de burdu mu... Çocuklar bıyığı yoksa kömürden yapsınlar, pamuktan boyasınlar, taksınlar... Ondan sonra bir de başlarına [kavuk...]

Nasıl yapmış Recep Hoca, Wollongong'da?

Çocuklara, hepsine külahlarını giydirmiş. Nasıl selam verdiler koca Mevlevî külahlarıyla?

Bunları yapacaksınız.

Neden?

Çocuk Mevlevî'yi bilecek. Çocuk yeniçeriyi bilecek. Çocuk mehteri bilecek. Çocuk sevecek.

Bunlar yapıyorlar. Ben Goulburn kasabasında bunların bir bayramlarına tesadüf ettim, gördüm.

Çok önemlidir. Mübarek günleri, zaferleri, güzel olayları anmak çok önemlidir. Ben onun için buradayım. Onun için bu akşam bu konuşmaları yapıyorum. Çok önemli. Unutulmaması lazım. Hem de bunun için bizim

özenmemiz lazım, özel kıyafetler giyinmemiz lazım. Gülmememiz lazım. Çocukları toplamamız lazım. Çocuklar; “Yahu senenin bir günü Esad Hoca geldi, camide bir merasim oldu; o neydi ya... Ne güzeldi!” demesi lazım. Hatıra olarak kalması lazım.

İmtisâl-i câhidû fillah olupdur niyyetüm

Dîn-i İslâm'ın mücerred gayretidir gayretüm

Fazl-ı Hakk u himmet-i cünd-i ricâlullah ile

Ehl-i küfrü ser-te-ser kahreylemektir niyyetüm

Heybete bak! Sözündeki kuvvete bak! Şiirdeki hislerin doluluğuna bak! Şiir böyle olur işte! Duyarak yazmış çünkü... Duyarak yazılmış şiir güzel olur.

“Ben bir şiir yazayım...” Al eline kalemi, ucunu ağzına sok, çiğne, şiir yaz. Öyle şey olur mu?

Adam hissedecek, heyecanlanacak. O zaman şiir yazacak, bak böyle olur.

Ne diyor?

Fazl-ı Hakk u himmet-i cümdi ricâlullah ile.

İki şey ile: Bir; fazl-ı Hakk. Küçük harf yazmış. Bunu yazan adam işin farkında değil. Fazl-ı Hakk, Cenâb-ı Hakk o. Büyük harfle yazılacak. Cenâb-ı Hakk'ın fazl u keremiyle, bir. Her şey Allah'ın fazlıyla oluyor. Peygamber ordusu bile Allah fazl u kerem ederse başarı kazanıyor, biraz kendi sayısına güvendi mi hezimete uğruyor. İşin şakası yok! Fazl u Hakk, bir. Ne kadar güzel söylüyor; ne sağlam düşünce, ne sağlam iman...

Fazl-ı Hakk u...

'U' ne demek eski dilde?

"Ve" demek.

Gül ü bülbül, "gül ve bülbül" demek. Leyla ü Mecnun, "Leyla ve Mecnun" demek. Bazen 'vü' olur, bazen 'u' olur, bazen 'ü' olur, yerine göre, ses uyumuna göre. Ama "ve" demek.

Fazl-ı Hakkı... Beraber yazmış. Beraber yazılmaz ki, 'u'yu ayrı yazacaksın. "Ve" demek.

“‘Ve’ yazayım?”

‘Ve’ yazamazsın, vezin bozulur. Şiir bu. Bunun bir ölçüsü var, ölçü bozulur.

45 numara ayakkabı giyiyor musun ayağına?

Lappada lappada dışarıda yürümek güzel olmadığından giymiyorsun, kendi numaranı giyiyorsun.

Burada da;

Fazl-ı Hakk u himmet-i cümdi ricâlullah ile...

Bak, birisi fazl-ı Hakk ile. İkincisi de; *ricâlullah* ne demek?

“Allah’ın erleri, evliyâsı, erenler” demek.

“Erenlerin himmeti ile, Allah’ın fazl u keremi ile.” İki şeyle diyor.

İnsanın ordusunda evliyâ olursa o ordu zafer kazanmaz mı ya? Erenlerin olduğu ordu, evliyânın olduğu, *Allah Allah* diye giden ordu, Allah’a inanmış bir ordunun önünde kim durabilir ya?

Hangi çılgın bana zincir vuracakmış, şaşarım

Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner aşarım

Yırtarım dağları, enginlere sığmam taşarım

Mehmet Akif hissederek söylüyor. Yapar ha! Kalkarsa bir görürsün, yapar!

Neden?

Mü'min de ondan. Tek başına saldırır. İnandı mı insan, Allah'tan mükâfatını bekledi mi, mü'min oldu mu tek başına bir orduyu dağıtır.

Allah o ruhu versin.

Ne diyor?

Fazl-ı Hakk u himmet-i cünd-i ricâlullah ile.

“Allah'ın fazl u keremi ile, erenlerin himmeti ile ehli küfrü, kâfir olan insanları...”

Ser-te-ser kahreylemektir niyyetüm.

Ser-te-ser ne demek?

“Bir baştan bir başa” demek. Ser, “baş” demek. Ser-te-ser, “ser ta ser” demek.

“Bir baştan öteki başa bütün kâfirleri kahretmek niyetindeyim ha! Allah’ın lütfuyla, bir de evliyânın himmeti ile bu işe giriştim. Câhidû fillah emrine uymak için kalkmışım, İslâm’ın gayreti ile hareket ediyorum, ehl-i küfrü baştan aşağıya kahretmek niyetim.”

Bir muvaffak olsalardı, yani bir başarsalardı... Neden başaramadılar, onu sonra konuşacağız. Şimdi daha Kanunî devrine doğru, Fatih devrindeyiz, daha Balkanlar’da ilerliyoruz, Viyana’ya doğru daha ilerleme devresindeyiz... Çünkü imana bak...

Enbiyâ vü evliyâyâ istinâdım var benim.

Bak ‘vü’ burada da çıktı.

Enbiyâ; peygamberler. *Evliyâ*; erenler, Allah’ın sevgili kulları.

“Peygamberlere ve velîlere dayanağım var benim. Ben onlara dayanıyorum.”

Enbiyâ vü evliyâyâ istinâdım var benim.

İyi yere dayanmış. Peygamber Efendimiz'e dayanıyor, evliyâya dayanıyor, onların emrinde.

Lütfu Hakk'tandır heman ümmîd-i feth u nusretim.

“Ben fütühât, zafer ümit ediyorsam bu Allah'ın lütfundandır; yoksa maddî bir şeyden, kendime güvendiğimden, kibrimden, onurumdan, ordumun çokluğundan, silahımın mükemmelliğinden filan değil.”

Bak, bugün okuyacağız, Kur'ân-ı Kerîm'de ikinci cüzün sonunda;

كَمْ مِنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ

*Kem min fietin kalîletin ğalebet fieten kesîreten bi-iznillah.*³ “Allah'ın izniyle nice az topluluklar büyük düşmanları yener!”

Allah'ın izniyle... Evvelallah az bir insan, bir avuç insan o kadar kalabalıkları yener ha!

Komutanlardan bir tanesi Gelibolu tarafından atıyla arkadaşıyla çıktı, kâfile halinde ‘dığdıkdığdıkdığ’ gidiyorlar... Tekirdağ tarafına geldiler; Sırp ordusu gelmiş, Macarlar'dan,

³ 2/Bakara, 249.

Bulgarlar'dan, başka civardaki kavimlerden birleşmişler, kocaman bir ovada çadırları kurmuşlar, ateşleri yakmışlar. Öncü kuvvetler bir gitti, geldi; "Komutanım, efendim, düşman ordusu önde koca bir ovayı kaplamış." dedi.

Kim bunlar?

Sırplar müslümanlar çarpışmaya ordu toplamışlar, İstanbul'a doğru geliyorlar.

"Ne yapalım ya?"

Oturdular, kafa kafaya verdiler, bir istişare yaptılar;

"Ne yapalım?"

Adamlar da çok kalabalık, 60 bin filan. Bunlar da 4 bin kişi. Bugün Auburn camiinde cuma namazı kılan insanlar kadar filan.

O kadar silahlı insan ama karşı taraf 60 bin. Ordu, silahlı, hepsi gelmişler. Bir de onların yortularıymış, kutsal günleriymiş. Dedi-ler ki;

"Bu sefer Türkler'in kökünü kazıyacağız. Bu ordunun karşısında onlar duramaz, canlarına okuyacağız, bunları mahvedeceğiz!"

Sevinçliler. Bir de ümitlendiler; “Bizim kutsal günümüz, azizler bizim yanımızda...” gibi düşündüler. “Bunu kutluyalım...” Daha ortada zafer yok. “Artık Türkler’i denize döküyoruz...” diye düşünerek içiyorlar.

Bizimkiler kafa kafaya verdiler; “Ne yapalım ya şimdi bu durumda? Ne yapalım, ne yapalım?.. ‘Ya Allah!’ deyip saldıralım.” dediler.

Bir saldırdılar, Sırp’ların hepsini biçtiler: Sırp savaşı.

Sırp ne demek?

“Kırılmak” demek, öz Türkçe...

Sırp savaşı, ne demek?

“Sırp’ların hepsinin pırasa gibi doğranıp kırıldığı, kırılıp geçirildiği savaş” demek.

Kim yaptı?

4 bin kişi.

Padişah bile kızdı ya komutana;

“Sen benim emrim olmadan niye kendi kendine böyle iş yapıyorsun?” diye.

Orduyu dağıttı.

Kem min fietin kalîletin ğalebet fieten kesîreten bi-iznillah. “Allah’ın izniyle nice mü’min, küçük, az topluluklar kalabalık toplulukları yener.”

Ve yendiler. Tarihte de yendiler...

فَهَزَمُوهُمْ بِإِذْنِ اللَّهِ

Fe-hezemûhüm bi-iznillah. “Allah’ın izniyle yendiler.”

وَقَتَلَ دَاوُدُ جَالُوتَ

Ve katele Dâvudu Câlute.⁴ “Davud aleyhisselam Câlut’u öldürdü.”

Tarihte de böyle olmuştur, Osmanlı tarihinde de olmuştur, şimdi biz o imana sahip olsak şimdi de öyle olur.

İman, insanın kalbindeki en önemli duygu, temel duygu, kaynak. İman oldu mu, imanlı bir insan tek başına çok iş yapar. Tek başına, kimse olmadan... Ben zaten arkadaşlara öyle diyorum:

“Dünyada bir sen kalmışsın diye düşün. Başka kimse yok. Herkes öldü. Müslüman

⁴ 2/Bakara, 251.

kalmadı, İslâm'a yardım edecek hiç kimse kalmadı; bir tek sen varsın. Hiç kimse yok ya etrafta, hepsi ölmüş ya, bir ben kalmışım. 'İslâm'a bir ben yardım edeceğim!' diyeceksin ve İslâm'a öyle yardım edeceksin."

"Ben daha gencim de... Hacı amca yapsın..."

Hacı amca;

"Ben yaşlandım da... Gençler yapsın..."

Falanca yerdekiler;

"Ben yapmayayım da filanca yerdekiler yapsın."

Herkes birbirinin üstüne atıyor, vazife yapılmıyor. Olur mu?

Vazifeye koşacak. "Bir ben kaldım, bu vazifeyi yapacağım." Tek başına yapacak.

Eğer o vazifeyi yaparken, bir de baktın ki o vazifeyi yapmak isteyen bir kişi daha var; tamam, onunla el ele tut, beraber yapın. Yükü kaldırmaya çalış. Zorlanıyorsun, kaldıramıyorsun. Birisi daha kaldırmak istiyor. Tamam, elbirliği ile kaldır. Bir kişi daha gelir, tamam, başarı kazanırsınız.

c. Müslümanı Kimse Yenemez

Ama tek başına kalsan, İslâm için çarpışacaksın.

“Olur mu hocam? Şimdi tek başına İslâm için çarpışırken karşı taraftakiler bizi yener.”

Yensin.

Müslümanı kimse yenemez.

Neden yenemez?

Müslümanı öldürsen müslüman şehit olur, müslüman karşı tarafı öldürürse gâzi olur. Şehitlik gazilikten daha üstün. Müslümana zarar vermek kâfirin hakkı ve haddi değil. Allah müslümanı iki iyilikten birisine kavuşturuyor; ya şehitlik veriyor, hesapsız cennete sokuyor, ya da gâzi oluyor, zafer kazanıyor. Şehitlik daha üstün, anlayana, kıymetini bile-ne... Âhiretin ebedî saadetini kazanıyor.

Enbiyâ vü evliyâyâ istinâdım var benim

Lütfu Hakk'tandır heman ümmîd-i feth u nusretim

“Fütühâtı, zaferi Cenâb-ı Hakk'tan bekliyorum. Bunlar Cenâb-ı Hakk'ın lütfundan. Enbiyâyâ dayandım, evliyâullaha dayandım,

onlara bağlıyım, onların hizmetindeyim.”
diyor.

Biz de öyle olacağız. Biz de Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz’e bağlanacağız.

Nasıl bağlanır insan, 1400 yıl önceki yaşamış olan asr-ı saadetin hâlini nasıl [bilebilir?]

Peygamber Efendimiz’in hadîs-i şerîflerini okursun, uygularsın.

“Peygamber Efendimiz’in nasıl yaşadığını öğrenmek istiyorum hocam, aynen onun gibi yaşamak istiyorum.”

Alnından öpeyim seni, gel, tamam, ne kadar güzel... Zor mu yani Peygamber Efendimiz’in nasıl yaşadığını öğrenmek, imkansız bir şey mi?

Dünyada hiçbir kimsenin hayatı Peygamber Efendimiz’in hayatı kadar en ince teferuâtına kadar tespit edilmiş değil. Peygamber Efendimiz kadar hayatı hakkında zengin mâlumât olan dünyada ikinci bir büyük şahıs yok; ne gelmiş, ne gelecek... Sözleri, hareketleri, giyimi, kuşamı, her şeyi belli Pey-

gamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in. Sen yeter ki niyet et, Peygamber Efendimiz'in yolundan gitmeye, onun gibi yaşamaya sen bir niyet et. Çok kolay...

Ama millet öyle düşünmüyor. Kimisi Elvis Presley'i taklit ediyor, kimisi Clark Gable'i... Bunlar bizim eski zamanın [artistleri], siz bunları bilmezsiniz belki, biz biliriz. Gary Cooper... Bunları biliyoruz. Biz şimdi yenileri bilmiyoruz, adlarını sanlarını gençler biliyor.

Mâl u can ile nola kılsam cihanda ictihad

Mâl u can ile nola kılsam cihanda ictihad

*Hamdü lillâh var gazâya sad-hezâran
rağbetüm*

Bunu levha yapıp duvarlarımıza asmamız lazım. Evimizin her odasında olması lazım. Ne diyor:

Mâl u can ile... "Malımla, canımla..." Malım var, param var, elimde cüzdanım var, dolarım var... Malımla canımla... Bir de Allah'ın verdiği canım var. Malımla, canımla... *Nola kılsam cihanda ictihad.* "Cihanda İslâm için malımla, canımla cehd etsem, savaşsam, cihat eylesem ne ola..."

Elbet, gayet tabîî, bu doğal bir şey.

Hamdü lillâh var gazâyâ sad-hezâran rağbetüm. "Allah'a hamd olsun, Allah yolunda gazâ etmeye, cihat etmeye, fîsebîlillah savaşmaya sad-hezâran rağbetim var."

Sad-hezâran ne demek?

Sad, Farsça "yüz" demek. *Hezar* da "bin" demek. *Sad-hezar*, "yüz bin" demek. Sonu 'an' geldi mi çoğul oluyor. *Sad-hezâran*, "yüz binlerce" demek.

"Elhamdülillah, Allah yolunda cihat etmeye içimde yüz binlerce rağbetim, isteğim var. Çoşuyorum, kaynıyorum, savaşmak istiyorum. Malımla canımla böyle ortaya çıkmışım..."

Ne olacak, gayet tabîî, doğal, elbette bu duygularla dolu olan bir insan savaşır.

Hamdü lillâh var gazâyâ sad-hezâran rağbetüm.

Fâilâtün fâilâtün fâilâtün fâilün. Şiir su gibi akıyor. Bunu yazacaksın.

Hamdü lillâh var gazâyâ sad-hezâran rağbetüm. "Allah'a hamd olsun, cihat etme-

ye içimde yüz binlerce raġbetim, arzum var. Gaza etmek istiyorum.”

“Bosna’da mı? Allah’a ısmarladık, ben yarın Bosna’ya gidiyorum. *Selâmun aleyküm...*”

“Çeçenistan’da mı? Peki, *selâmun aleyküm...*”

“Ben Çeçenistan’a nereden gidebilirim?”

Rize’ye gidersin, Sarp kapısından geçersin...

“Öyle mi olacak, başka yerden mi olacak, nasıl olacak... Paraşütle mi ineceğim, gemiyle mi gideceğim?”

“Ya ne oluyorsun ya, otursana oturduğun yerde. Bak âlem oturuyor uslu uslu... Kahveler var, pavyonlar var, barlar var, parklar var, *national* parklar var, dere kenarları var, deniz kenarları var... Sörf yapabilirsin; dalga sörfü, rüzgar sörfü... Dalmak var, çıkmak var, yemek var, içmek var, yatmak var, gezmek var, tozmak var... Ne oluyor sana ya?”

Hamdü lillâh var gazâya sad-hezâran raġbetüm.

“Savaşmaya rağbetim var kardeşim. İçime düşmüş bu aşk, gazâ etmek istiyorum.”

Osmanlı böyleydi. Bu topraklar öyle kazanılmaz da savunulmaz da...

Bu hava gittikten sonra savunulamadı zaten. Bu hava gitti, bu ruh gitti, bu iman gitti, bu İslâm’a bağlılık gitti, bu ihlâs gitti, bu dindarlık gitti; o zaman Osmanlı bitti.

Osmanlı niye bitti?

Dindarlık gitti de ondan bitti.

“Nereden biliyorsun hocam Osmanlı’da dindarlığın gittiğini?”

Divan edebiyatını bir açiver de gör bakalım, şairler neler yazmış... Bak bakalım, Lale devrinde neler yazmışlar... Bak bakalım, falanca şair neler döktürmüş, filancalar neler dizmiş, neler söylemiş...

“Sa’dâbâd’a gidelim...” Kaplumbağaların üstüne mumları dikeyordarmış, kaplumbağalar mumlar [üstünde] geziyorlarmış, onlar da Sa’dâbâd’da zevk yapıyorlarmış. Kağıthane’nin karşısı... Haliç’in Kağıthane deresi bir ayrı âlem... Kağıthane’de çayırlar, çimenler, ağaçlar, keyifler, zevkler, helvalar, mısırlar,

tatlılar, ekşiler, turşular... Oh, gel keyfim gel... Şemşiyeli, peçeli, sürmeli, rastıklı hanımlar; burma bıyıklı, cepkenli delikanlılar, bıyık kıvıran, yan bakan vesaire...

Ne oldu? İslâm'da bunlar var mı kardeşim? Kur'an'da, hadiste bunlar var mı?

Yok.

"Gidelim serv-i revânım, yürü Sa'dâbâd'e."

Serv-i revânım kim ya?

"Servi boylum, hadi Sa'dâbâd'a gidelim." diyor.

Sa'dâbâd, ayrı bir âlem. Haliç'in bu tarafında Sa'dâbâd köşkü filan var.

O zaman Kağıthane İstanbul'un mesire yeri... Hadi, hoca bir de "mesire" dedi. *Mesire* ne demek?

İngilizcesi *picnic*. *Mesire*, "gezme yeri, seyrangâh yer" demek. Kimse bilmiyor. Ama pikniği herkes biliyor, çocuk bile biliyor.

"Nereye gideceksiniz?"

"Pikniğe gideceğiz. Hoca dede pikniğe gideceğiz." diyor.

Dilini tutacağım ama tutamıyorum, ‘fırt’ diye elimden kaçıyor. Babasının dilini tutmak lazım, kulağını çekmek lazım. Mesireyi öğretmemiş, pikniği öğretmiş.

Yürü ey serv-i revânım, gidelim Sa’dâbâd’e.

Ne olacak orada?

Bir sen ü bir ben ü bir de mutrib-i pâki-ze-edâ.

“Sen gel, bir de ben, bir de çalgıcı...”

Mutrib, “çalgıcı, gıygıycı” demek. Herhalde çingenelerden [çalgıcılar] vardı, orada sipariş üzerine; fesli, burma bıyıklı, delikanlı, şemsiyeli, peçeli, altı dallı güllü, işlemeli, dantel mendilli kadın, ikisi yan yana giderken işaret etti mi herhalde gıygıycı da oraya gidiyordu.

Bir sen ü bir ben ü bir de mutrib-i pâki-ze-edâ.

Yani mutrip de süklüm bir şey olmayacak, güzel giyimli, edası güzel bir kimse olacak.

İznin olursa eğer, bir de Nedîm-i şeydâ.

“Bir de bu Nedim gelsin.” diyor. “Müsaa-
de edersen bir de ben geleyim.” diyor. Şair
kendisini de katıyor.

*Bir sen ü bir ben ü bir de mutrib-i pâki-
ze-edâ*

İznin olursa eğer, bir de Nedîm-i şeydâ

Şeydâ ne demek?

“Deli” demek.

Neden deli olmuş?

Zevkten, mecnun.

“Bir de Nedîm-i Şeyda gelsin.”

*Gayrı yârânı bugünlük eyleyip ey şûh fe-
da*

Gidelim serv-i revânım, yürü Sa’dâbâd’e

“Başka arkadaşları atlatalım bugün...
“Onları feda edelim, onlar gelmesin;
Sa’dâbâd’a ey servi boylum, hadi gidelim...”

Osmanlı neden yıkılmış?

Gazelden, şarkıdan, içkiden...

İçki haram değil miydi Osmanlı’da?

Haramdı.

İçilmiyor muydu?

Küplerle içiliyordu. Adam içiyor.

Nerede içiyordu?

Ermeni mahallesinde. Türk mahallesinde hacı dedeler, babalar bastonla döver diye Kumkapı'ya iniyorlardı, -Kumkapı, Ermeni mahallesi- orada her şeyi görüyorlardı. Askerî öğrenci yurdu Kumkapı'ya kurulmuştu. Ermenistan olduğu için, Ermeniler çok olduğu için. Harbiye karşı tarafta kurulmuş, gayrimüslimlerin çok olduğu yerde. Hepsi düşünülmüştür, hepsinin sebebi vardır. Düşünürsen bulursun.

Sa'dâbâd şiirinin daha başka yerleri var, onları söylemek istemiyorum. Ama o yeter.

Ey Muhammed, mu'cizât-ı Ahmed-i Muhtar ile

Umarım gâlib ola a'dâ-yı dîne devletüm

Şair, sultan kendisine hitap ediyor. "Ey Muhammed" diyor, kendisi sultan Muhammed ya... "Ey Muhammed, Ahmed-i Muhtar olan, Muhammed-i Mustafâ olan Peygamberimiz'in mucizeleri ile umarım ki din düşmanlarına, benim başında bulunduğum devletim umarım ki galip gelir." diyor.

Böyle düşündükleri zaman, Allah rızası için düşündükleri zaman zafer kazandılar.

d. Şemseddîn-i Sivâsî'nin Rh.a. Cihada Çıkması ve Dinamik Dervişler

Bu vesileyle biraz Şemseddîn-i Sivâsî Efendimiz hazretlerini anlatmak istiyorum.

Şemseddîn-i Sivâsî hazretleri *kadde-sallâhu sırrahû* Halvetî tarikatimizden, Sivas'ta, Zile'de, Tokat'ta bulunmuş bir kimse. Türbesi Sivas'ta. Şemseddîn-i Sivâsî hazretleri âhir ömründe bir rüya görüyor. Hayırdır inşaallah, kendisine cihat, savaş emrediliyor. Cihada gidecek. Uyanıyor, ihvânına diyor ki;

“Ben bu gece rüya gördüm, cihat etmek gerekiyor.”

İhvan diyorlar ki;

“Efendimiz, zât-ı âlîniz yaşlandınız, kaç yaşına geldiniz, yaşlı insansınız. Siz zaten nefisle cihat ediyorsunuz, şeytanla cihat ediyorsunuz. Nefisle cihat etmek en büyük cihattır. Zaten bu vazifeyi her an yapıyorsunuz, her an mücahidsiniz. Onun için oturun oturduğunuz yerde.”

“Yok, benim bu rüyadan anladığım askere gitmemiz lazım, savaşmamız lazım.”

“Peki efendim. Zât-ı âlîiniz bilirsiniz. Ne yapacağız?”

Silahlar hazırlanacak. Başlıyorlar, demircilere ısmarlıyorlar; kılıçlar, kalkanlar, zırhlar, mızraklar... Hazırlıklar yapılıyor, yapılıyor... O sırada İstanbul’dan Sivas’a bir haberci geliyor, ‘dıgıdık dıgıdık’ posta katırı geliyor. Diyor ki; “Padişahımdan ferman vardır, zât-ı âlîinize selamlar ediyor. Kendisi gazaya çıkacak, Endülüs küffârı üzerine, Avusturya küffârı üzerine cihat edecek. Bereket olsun diye sizin de savaşa katılmanızı istiyor efendim. Sultanımızın ricası budur.” El pençe divan duruyor.

Şemseddîn-i Sivâsî hazretleri tebessüm ediyor, diyor ki;

“Biz zaten hazırız, hazırlandık. Silahlarımız, kalkanlarımız, harp cihazlarımız hazır.”

“Nasıl hazırlandınız, kimden duydunuz?”

“Ben rüyada gördüm, hazırlandık. Biz hazırız.” diyor.

Tabii adam ‘dığdıkd dığdıkd’ aynı süratle İstanbul’a dönüyor. Bağdat yolu mâlum, nelerden geçiyor, nasıl gidiyor... Horasan yolu, İpek yolu, artık oralardan dönüyor... Padişaha diyor ki;

“Efendim, ben oraya gittim, gazaya katılınsınlar diye davet ettim. Onlar zaten rüya görmüşler, önceden hazırlanmışlar.”

“Ya, öyle mi?..” Padişah da; “Bu işte bir bereket var demek ki, onlar da önceden hazırlanmışlar.” diye seviniyor.

Ve Şemseddîn-i Sivâsî hazretleri müritleriyle beraber silahlanıp, giyinip, atlanıp Sivas’tan İstanbul’a yola çıkıyorlar.

Tekkeler, miskinler tekkesi miymiş? Tekkeler, bozguncu, tembel insanların yatma yeri miymiş?

Bak, Şemseddîn-i Sivâsî hazretleri müritleriyle beraber savaşa gidiyor. Askerlik çağını çoktan geçmiş. Ben bile askerlik çağını çoktan geçtim, beni çağ dışılığa ayırdılar. Ben şimdi resmen çağ dışıyım. Kimse “gık” diyemez. “Çağ dışıyım” diye övünsem, söylesem “gık” diyemez. Benim askerlik çağım bitti.

Askerliği yaptım. Ama o daha yaşlı, müritle-riyle askere gidiyor. “şeyhimiz savaşa gidiyor.” diye onlar da aşk ile, şevk ile yola koyuyorlar.

Sivas ile İstanbul arası 900 kilometre midir?

Sivas’tan 950-1000 kilometre filandır.

O kadar mesafeyi atla geliyorlar.

İstanbul’a üç menzil kala, İstanbul’dan Aziz Mahmud-u Hüdâyî Efendimiz hazretleri, *kaddesallâhu sırrahu’l-azîz*, o da büyük zât, büyük evliyâ, alim, fâzıl, kâmil, padişahın hürmet ettiği, atına bindirdiği, önünde yaya yürüdüğü, dizginini tuttuğu insan, Aziz Mahmud-u Hüdâyî hazretleri, efendimiz, pîrimiz, pirlerimizden biri... Üç konak beriye geliyor, şemseddîn-i Sivâsî hazretlerini İzmit’te karşılıyor.

İstanbul, Kartal, Gebze, İzmit; o zaman İzmit üç günlük yol. 90 kilometre; 30, 60, 90... Kervanın bir günlük mesafesi aşağı yukarı 30 küsur kilometredir. Kartal’da, Gebze’de hanlar vardır, büyük yerler vardır... O zaman orası çok canlıydı. Gebze’de yol ikiye

ayrılır. Bir, maunalarla karşıya geçerler, dağları aşır İznik'e gider. Bir de, dağları aşmadan, eğer Ankara tarafına, Sivas tarafına gidecekse, İzmit Adapazarı tarafına yönelecekse İzmit'te durur. O zaman oranın adı *İznikmit*.

Aziz Mahmud-u Hüdâyî hazretleri "Hoş geldiniz efendim." diye Şemseddîn-i Sivasî hazretlerini karşılamaya üç konak geldi.

Neden?

Mücevherin kıymetini kuyumcu bilir de ondan. Gelen zatın ne kadar büyük zât olduğunu biliyor, hürmet ediyor; "Büyük evliyâullah, mübarek bir zât geliyor." diye üç günlük yola karşılamaya geliyor.

Allah razı olsun, bizim kardeşlerimiz bizi Cakarta'da karşıladılar, denizler aşırı nerelelere geldiler... Sağolsunlar.

Padişahın yanına geliyorlar. Padişah seviyor vesaire... Sefere çıkıyorlar. Balkanlar'a gidiyorlar, Bulgaristan'ı geçiyorlar, Sırbistan'ı geçiyorlar... O sırada Avusturyalılar 200 bin kişilik bir ordu toplamış. Gök demir, her taraf zırhlı, çok iyi hazırlanmışlar, kuvvetli orduları

var. Avusturya Prusya imparatorluğu, muazzam orduyla hazırlanmış. Kalelerden birisini muhasara ediyorlar. 200 bin kişilik ordu gelirken tabii sağa sola sataşarak geliyor, yakarak yıkarak geliyor. Bir kaleye geliyorlar, kaledekiler savunmada. Diyorlar ki;

“Kaleyi savunmayın, teslim edin, çıkın gidin.”

Avusturyalılar [muhasara] yapıyorlar. Kaledekilerin cephanesi yok. Hanımları, çocukları var. Garibanlar, boynu bükük mahsunlar, masumlar var. Yiyecek yok. “Kaleyi teslim ederseniz canınıza dokunmayız, geçin gidin, ülkenize dönün.” dedikleri için “peki” gidiyorlar, kaleyi teslim ediyorlar. Buna Osmanlı harp tabiri [olarak] “kaleyi vire ile vermek veya almak” deniliyor. Yani anlaşma ile... Vire ile kaleyi alıyorlar, bütün çocukları, kadınları kesiyorlar, hepsini öldürüyorlar. Sözlerinde durmuyorlar.

Bu facia bir duyuluyor Osmanlı ordusunda; nasıl üzülüyor, hepsi kan ağlıyor. Hadi o 200 bin kişilik ordunun olduğu tarafa doğru Osmanlı ordusu yollanıyor. Ama Osmanlı or-

dusu bu ordudan sayıca az. Haçova denilen yerde karşılaşıyorlar.

Ben bir vakit olsa da oraları gezsem, videoya alsam, bu bilgileri de eklesem, televizyonlarımızda bunları millete seyrettirsek. Estergon kalesini merak etmez misiniz?

Estergon kal'ası bre dilber aman... Nasıl tüyleri diken diken oluyor insanın. Estergon kalesi bre!.. Allah... Onu görmek istemez mi insan; göklere burcu yükselmiş yalçın bir kale... Orada ne facialar olmuş... Ordumuz geri çekilirken neler çekmişler, ne ölümler olmuş. Balkanlar'da neler olmuş, Kırım'da neler olmuş...

Nereden anlayacaksın neler olduğunu?

Bu son savaşlara bak, bu Sırplar'ın Boşnaklar'a Avrupalılar'ın desteğiyle, NATO'nun desteğiyle neler yaptığını, yardımsız insanları, masum komşularını nasıl kestiklerini gör, tarihteki hunharlıklarını anla. Bulgaristan'da, Yunanistan'da, Girit'te, Selanik'te neler yaptıklarını anla. Gayet kesin.

Bir atasözü var:

“Su uyur, düşman uyumaz.”

Düşman uyumaz, tamam, burayı anladık.
“Su uyur” ne demek?

Şurada imtihan edeyim, hiç kimse bilmez.

Buradaki su, *water* değil. Zaten *waterin* uyuması uyanması... Hadi diyelim ki mecâzen bir çağlayan su var, bir de durgun su var, durgunluğu... Hayır.

Sü, eski Türkçe’de “asker” demek. *Sübaşı*, “asker başı” demek.

“Sü uyur, düşman uyumaz.” Bu ne demek?

“Ey komutan, dikkat et, savaş meydanındasın, senin askerin yorulur, uyur, nöbetçi koy, dikkat et. Senin askerin uyur ama düşman fırsat kollar, uyumaz.” demek.

Subaşını duymadınız mı?

Subaşı, Nasreddin Hoca fıkralarında filan duymadınız mı?

“Subaşı şöyle yapmış da Nasreddin Hoca da böyle demiş...”

“Komutan” demek.

Niye “komutan” kelimesini kullanıyoruz?

Kumandan, Fransızca. Subaşını kullanalım, ne güzel. Subaşı, gayet güzel, tarihî bir [kelime...] Ne olur kullansak?

“Su uyur, düşman uyumaz.”

O tarafa yöneldiler, Haçova’da bir karşılaştılar. 100 bin kişilik pür silah, barutlu, toplu ordu, ‘güm güm’ patlamaya başladı. Hadi bakalım sayıca üstün tarafı yen, kolay mı?

11-11 maç oluyor, 3-0 yeniliyorsun. Kolay değil. Koşuyorsun, [çabalıyorsun,] “Yazık oldu millî takıma!” diyorsun, “Kalemiz kevgir gibi oldu, delik deşik oldu, kaç gol attılar... Tüh be, hay Allah...” Yani o da koşturuyor, o da koşturuyor; ama karşı taraf bastırınca gol atabiliyor. Usta olan karşı tarafı yeniyor.

200 bin kişilik ordunun geldiğini anla, gözünün önüne getir; zırhlı, tüfekli, toplu bir ordu geliyor. Ne olur?

Bir kapıştılar savaşıta... Bir kapıştılar, çatır çatır, şakır şakır, kılıç kalkan seslerinden, toz duman ortalıkta kalktı, Osmanlı ordusu dağıldı. Gördün mü şimdi olanları; bak, durum nasıl gidiyor... Osmanlı ordusu dağıldı, yeniçeriler geri çekiliyorlar, kaçıyorlar...

Padişahın otağının yakınına kadar düşman vuruşa vuruşa geldi. Padişah düşmanın eline esir düşecek. Atına atladı. Atını getirdiler. Atına atlarken padişahın hocası, alim, tarihçi, Hoca Sâdeddin padişahın yakasına yapıştı: “Gidemezsin padişahım!” dedi. “Sen gittin mi ordu kılıçtan geçirilir. Gitmeye hakkın yok! Gitmeyeceksin, burada çarpışacaksın!” dedi. Adamı indirdi. Hocaların rolüne bak!

İstanbul’un fethini kim sağladı?

Akşemseddin; “Sebat et, bırakma, muhasarayı kaldırma; zafer olacak, sabret.” dedi, dedi, dedi... Akşemseddin sağladı. Yoksa padişah kaldırıyordu, vezirler muhasarayı kaldırma taraftarıydı. “Olmuyor, iki aydır bekliyoruz, bir şey olmuyor.” diyorlardı.

e. Haçova’da Zafer Nasıl Kazanıldı?

Padişah kaçacakken Hoca Sâdeddin durdurdu. Padişah indi ama can korkusu var, düşmanın eline esir düşebilir, her şey bitebilir. Saray nerede, atlas döşekler nerede, er meydanındaki bu hal ne? Ordusu perişan, döküldü, geri gidiyor... Kızgınlıkla Şemseddîn-i Sivâsî hazretlerine çattı. Dedi ki;

“Hoca hoca!..”

Zaten hocaya kızdılar mı “hocam” filan demezler, o zaman “hoca hoca!” derler. “Hoca hoca, vazifeni bil, in aşağı, çık yukarı... O kadar konuş, uzun konuşma.” Hocaların çektiği cemaatten, Allah...

“Hoca hoca! Sen mânevî birtakım işaretlerden bahsediyordun, ‘Allah’ın izniyle zafer bizimdir.’ diyordun, bu ne haldir? Bak gidiyor, Osmanlı ordusu yıkılıyor.” dedi.

Düşman bir saldırı o sırada... Hadi, padişahın mutfağına, yemek pişirilen, yakın, etrafındaki yani maiyetine kadar geldiler. Bizim Bolulu Mengenli aşçılar satırlarla düşmanla çarpıştılar. Et kestikleri satırları aldılar, pat küt [çarpışmaya] başladı. Onların vazifesi savaş değil yemek pişirmek ama satırlarla [saldırmaya] başladı. O hâl geldi.

O durumda iken Şemseddîn-i Sivâsî padişahın bu târizini, hakaretini anladı. “Hoca hoca! Öyle diyordun, bak dediğin çıkmadı.” Yani “Yalan söylemişsin.” demek istiyor. Gayet sakin, gayet ciddi;

“Padişahım, sabredin, sonuç zaferle bitecek, zafer bizimdir.” dedi.

Neresi zafer? Asker kaçıyor, düşman mutfak yanına kadar gelmiş, aşçıbaşılar takkeleriyle çarpışıyorlar, önlükleriyle düşman askerleriyle çarpışıyor. Nerede zafer?

Fakat; “Hayır! Zafer bizim. Korkma, sabredin, direnin.” dedi.

Ne olduysa durum bir değişti, aşçıbaşılar saldıran düşmanı oradan püskürttüler. “Düşman kaçıyor!” diye bir sesler duyuldu. Kaçanlar da “Ne oluyor?” bir geriye döndüler, baktılar düşman geriye gidiyor, hadi onun arkasından... Düşman da bu sefer “Biz bunları yendik sanıyorduk ama bunlar yenilmemişler...” filan derken bir bocaladı, bir saldırdılar... 200 yüz bin kişiyi Haçova bataklıklarında öldürdüler. Muazzam bir zafer kazandılar, düşmana muazzam kayıp verdirdiler.

Zaferden sonra İstanbul’a geldiler. Padişah çok mahçup. O savaşın kızgınlığı sırasında, o heyecan içinde; “Hoca hoca! Bak, dediklerin çıkmıyor!” demiş olmasından dolayı utanıyor. Artık Şemseddîn-i Sivâsî hazretlerinin gönlünü almak istedi, dedi ki;

“Hocam işte sarayımızda misafir olun, ne olur...”

“Bizim Sivas’a gitmemiz lazım, teşekkür ederim.” dedi, gayet ciddi... Yürüdü gitti Sivas’a... Bir de dedi ki;

“Bizim ecelimiz, vâdemiz yakındır, hazırlık yapmamız lazım.”

Sivas’a gitti, orada vefat etti. Türbesi orada... Şemseddîn-i Sivâsî.

Sivas’ın gümbür gümbür “Şemseddîn-i Sivâsî günü” yapması lazım, Sivas Sivas olsa!

Fetih gününü kutlamaz! Şemseddîn-i Sivâsî’yi bilmez! Haçova meydan savaşı ne zaman olduğunu bilmez! Ecdâdının güzel ahlâkını bilmez! Osmanlı’yı tanımaz, savunmaz; herkes kötülürken o daha beter kötüler! Böyle nesil mi olur? Böyle torun mu olur? O dedeler darılmaz mı bize ya? “Bizim kıyafetimize ne yaptınız siz? Bizim koruduğumuz değerleri niye çiğnettiniz siz?” derse ne cevap vereceksiniz? Yarın karşılaşmayacak mısınız onlarla? “Ne yaptınız siz bizim emanetleri ya? Size yâdigâr bıraktığımız topraklar ne oldu? Vatan ne oldu? Üç hilâlli bayrak ne oldu?” derse ne yapacaksınız? Ne yapacağız?

Allah'ın dinine hizmet hiçbir devirde durmuş değildir, durmayacak. Çünkü her insan imtihan hâlinde. Hepimiz imtihan oluyoruz. Hepimiz bu hayatta yaptıklarımızdan hesaba çekileceğiz. Çekilmeyecek miyiz? Mahkeme-i kübrâ yok mu? Hesaba çekilmek yok mu? Sevapların, günahların tartılması yok mu?

فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ. وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ
ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ

*Fe-men ya'mel miskâle zerretin hayran yerahû. Ve men ya'mel miskâle zerretin şer-ran yerahû.*⁵

Yok mu?

“Zerre kadar hayır işleyen onun mükâfatını görecek, zerre kadar kötülük işleyen âhi-rette o ettiğinin cezasını çekecek.” buyurmu-yor mu Kur'ân-ı Kerîm? Hesaba inanmıyor muyuz? *Ve'l-ba'su ba'de'l-mevti hakkun.* “Öldükten sonra dirilmek haktır.” diye söylemiyor muyuz? Hesap yok mu? Allah'ın adaleti yok mu? Mahkeme-i kübrâ yok mu?

⁵ 99/Zilzal, 7-8.

Neyle oyalanıyor bu insanlar? İslâm'dan başka şeyle uğraşılacak zaman mıdır? İslâm'ın sözünden başka söz konuşulacak zaman mıdır? Kur'an'dan başka bir kitaba yapışılacak zaman mıdır? Peygamber Efendimiz'in yolundan başka bir yolda yürünecek zaman mıdır? Biz hangi yolda yürüyoruz?

Nerede o fatihler? Peygamber Efendimiz'in övdüğü ordu ve erenler, subaşları; nerede biz? Ne yaptık biz?

Allah rızası için ne yaptığınızı kendi kendinize bir sorun.

Şimdiye kadarki ömrünüzde hangi idealiniz oldu? Yüreğiniz ne için yandı? Hangi ülkünüz oldu? Hangi şevkiniz oldu? Hangi isteğiniz oldu? Hangi amacı gerçekleştirmek için çalıştınız?

Allah'ın dinine hizmet etmek için, Ümmet-i Muhammed'e hizmet etmek için, Boşnak kardeşlerimize yardım etmek için, Çeçen kardeşlerimizin zulmünün engellenmesi için... Bombalar atılıp da evleri yıkıldığı zaman karlar altında açıkta kaldılar kardeşlerimiz, yavruları açlıktan öldüler, soğuktan tit-

rediler. Ne yaptık? Hâlâ Kosova'da, Yunanistan'da, Keşmir'de, Kıbrıs'ta neler oluyor?..

Bugün hâlâ Bosna'ya gitmek için Sırp- lar'dan izin alman lazım. Karayoluyla giderken Sırp- lar'dan, Slovenler'den izin alman, onların kontrolünden geçmen lazım.

“Havadan gidelim.”

Havadan giderken de havaalanında Ame- rikan kontrolü var. Muhasara edilmiş durum- da, oradaki kardeşlerimiz her an ölüm korku- su ile yaşıyor.

O mücahitlerin torunları bunlar. Bu kah- ramanların torunları... Sırp- lar bu kahraman- ların acısını bunlardan çıkartıyorlar. Eski ye- nilgilerin acılarını komşularını keserek çıkar- tıyorlar. Tito zamanında beraber yaşadıkları, aynı sokakta oturdukları komşularını şimdi keserek kahramanlık taşıyorlar. Erkekçe se- ninle savaşmaya çıkmıyor. Sen savaşmaya kalktığın zaman ortaya bin tane ayırıcı insan çıkıyor. Onlar da ayırıcıları bildikleri için, “ayıran var nasıl olsa” diye, oradan horozla- nıyor. “Asarım ha! Vururum ha bir tane, gö- rürsün sen! Ayağımın altına alırım!”

Ne yapacaksın ya? Çekilin bakalım şu aradan da ne yapacaksa yapsın, bir görelim, çok merak ediyorum. Gel bakalım.

“Tutmayın beni ya...”

Ortada tutan filan yok. Niye “tutmayın” diyor?

“Tutsunlar” diye.

“Tutmayın...”

Üstüne yürüdüğün zaman kaçıyor.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz bir hadîs-i şerîfnde buyuruyor ki;

“Ey müslümanlar! Ey Ümmet-i Muhammed! Ey mü'minler! Sizin üstünüze dünyanın bütün kâfirleri, düşmanları çullanacak, saldırarak. Hepsi size el uzatacak. Yemek tabağına yemek yiyenlerin üşüştüğü gibi hepsi sizin başınıza üşüşecekler. Kıyamete yakın zamanda böyle olacak.” dedi.

يُوشِكُ الْأُمَّمُ أَنْ تَدَاعَى عَلَيْكُمْ كَمَا تَدَاعَى الْأَكَلَةُ
إِلَى قَصْعَتِهَا.

قَالَ قَائِلٌ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَمِنْ قِلَّةِ يَوْمَئِذٍ؟ قَالَ: «لَا،
بَلْ أَنْتُمْ كَثِيرٌ، وَلَكِنَّكُمْ غُثَاءٌ كَغُثَاءِ السَّيْلِ،
وَلَيَنْزِعَنَّ اللَّهُ مِنْ صُدُورِ عَدُوِّكُمْ الْمَهَابَةَ مِنْكُمْ،
وَلَتَعْرِفُنَّ فِي قُلُوبِكُمُ الْوَهْنَ».

قَالَ قَائِلٌ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَمَا الْوَهْنُ؟ قَالَ: «حُبُّ
الدُّنْيَا، وَكَرَاهِيَةُ الْمَوْتِ»

Dediler ki;

Ve min kılletin yevme izin yâ Resûlallah?

“O zaman müslümanlıkların sayısı az olacak da ondan mı bu kâfirler saldırabilecek? Nasıl olacak bu saldırma? Müslümanların sayısı az olacak da onlar mı saldıracak?”

Bel entüm kesîrûn. “Hayır, aksine o devirde siz sayıca çok olacaksınız.”

Biz şimdi sayıca ne kadarız?

1,5 milyar müslüman.

Endonezya ne kadar müslüman?

200 milyon.

Bangladeş ne kadar müslüman?

110 milyon.

Pakistan ne kadar?

90 milyon.

İran ne kadar?

60 milyon.

Mısır ne kadar?

65 milyon.

Türkiye ne kadar?

70 milyon.

Milyon, milyon, milyon... Kalabalık...

Bel entüm kesîrûn. “Çok olacaksınız ama...”

Ke-ğusâi's-seyli. “Selin üzerindeki çer çöp gibi...”

Amma da çok selin üzerindeki çöpler ha... Saman parçaları, ot parçaları, ıvır zıvır... Selin üstünde ne kadar çoktur. Kaç tane dir, sayamazsın, sayılamayacak kadar çoktur.

“Selin üstündeki çer çöp gibi olacaksınız.”

Onlar sele tâbi, selle beraber yuvarlanıp gidiyorlar. “Sizin sayınız öyle olacak.”

“Bu durum size eski ümmetlerin iki hastalığı bulaşmış olduğundan, hasta insanlar olduğunuzdan olacak.”

Nedir iki hastalık?

Bir; *hubbu'd-dünyâ*. “Dünya sevgisi. Dünyayı sevmek, bu hayatı sevmek.”

İki; *kerâhiyetü'l-mevt*. “Ölümden ürkmek, korkmak.”

Peygamber Efendimiz; “Bunlar olduğu için düşmanlar size çullanacak.” diyor. İki hastalık: Bir, dünyayı sevmek. İki, ölümden ürkmek, korkmak.

“İnsan ölümden korkmaz mı hocam?” demiyor musunuz içinizden? Korkmaz mı?

Sahabe-i kirâm korkmazdı. Evliyâullah korkmazdı. Bu mücahitler korkmazdı. Bunlar kefenlerini hazırlayıp, “Şehit olmaya gidiyorum, hakkını helal et.” deyip helalleşip öyle giderlerdi. Ölmeye giderlerdi, yaşamaya gitmezlerdi. “Bir fırsatını bulsak da, cepheden kaçsak da geri dönsek.” diye düşünmezlerdi. Helalleşirlerdi, kefeni başlarına sarık diye

sararlardı. “Biraz uzunca olsun da savaşmadan yolda filan ölürsem öldüğüm zaman buna sarsınlar.” diye, ölmeye giderlerdi. Her akşam dua edenler var; “Yâ Rabbi! Dün akşam dua ettim ettim, canımı almadın, bari bu akşam canımı al da Peygamber Efendimiz’e kavuşayım, sahabesine kavuşayım, sevdiğim insanlara kavuşayım! Ne olur, bu akşam canımı al!” diye yalvaran insanlar var. Kitaplar yazıyor. Ölümü istiyor.

Çanakkale harbinde, iki tane asker cephe- de, yan yana, iki ahbap çavuş... Komutan - subaşı- yanlarına geliyor. -“Komutan” demeyeceğim artık, iş inada bindi.- Bir geliyor, bakıyor ki ağlıyor.

“Niye ağlıyorsunuz?”

“Şey komutanım...” diyorlar.

O gelmeden ağlıyorlardı, şimdi gelince ağlarken yakalandılar. Diyor ki;

“Neden ağlıyorsunuz, söyleyin. Çocuklarınızı mı özlediniz, ondan mı duygulandınız?”

“Yok efendim.” diyorlar.

“Savaştan filan mı korkuyorsunuz?”

“Yok.”

“Bir yeriniz filan mı acıyor, ağrıyor? Bir derdiniz, hastalığınız?”

“Yok efendim.”

“Yok efendim.”

“Yok efendim...”

Sayıyor yani...

Ne sebepten ağlar? Koca adam, askere gelmiş adam neden ağlar? Subaşı soruyor. Neden ağlar?

“Bu değil, bu değil, o değil... Neden ağlıyorsunuz, Allah aşkına söyleyin.” diyor.

Hadi... “Allah aşkına” dedi mi o zaman akan sular durur, Allah için söylemek lazım. Diyor ki;

“Madem öyle dediniz subaşıım, söyleyelim: Biz buraya ‘inşallah şehit oluruz’ diye niyetlenip geldik, şehit olmaya geldik. Buraya, bu savaşa kendi isteğimizle geldik, şehit olmak niyetiyle geldik. Allah yolunda çarpışırken canımızı verelim, şehit olalım diye geldik. Şehitliği özleyerek geldik buraya. Kaç sefer çarpışmaya giriyoruz, ‘güm güm güm’,

ölmüyoruz. ‘Acaba bizim bir kusurumuz var da Allah bize şehitlik makamını vermek istemiyor da ondan mı ölmüyoruz, günahımız ne?’ diye ona ağlıyoruz.” diyorlar.

Ölümü istiyordu. Ölmeyi istiyordu. Ölümden korkmuyordu. Allah yolunda cihadı kendisine keyif ve zevk edinmişti. Horasan’da otururken, hiç sebep yokken, askere almak durumu yokken Allah rızası için Anadolu’ya savaşa geliyordu. Ve savaşan askerlere başlarındaki emirleri, subaşları; “İsteyen ailesinin, çoluk çocuğunun yanına dönsün.” diyordu. “Yok, biz savaşacağız.” diye geliyorlardı.

f. Yavuz Sultan Selim ve Kahramanlar

Yavuz Sultan Selim sefere çıkarken ne demiş?

Tabii onunki biraz daha farklı bir olay ama... Kurşunlamışlar padişahın [otağını], güm güm güm... Atına bir binmiş... Yavuz öyle askerden korkan bir tip değil, yaman adam, asabi bir adam... “Karılarının yanına gitmek isteyen gitsin; ben savaşmaya çıktım, gideceğim. İstemeyen gelmesin!” demiş, atını sürmüş gitmiş. Heyecanlanmış.

Genç birisi savaşa gidiyor. Daha bıyıkları çıkmamış. Genç ama babayiğit, pehlivan, yetişmiş. Bıyıkları yok daha. “Sen daha çocuksun, taranacak bıyıkların bile yok. Sen girme orduya, dön geriye.” diyorlar. Tarağı bir alıyor, bir batırıyor [yüzüne], tarak [yüzünde] duruyor. “Bak, var. Tarıyorum.” diyor. Babayiğit. Yani bıyıkları çıkmamış ama delikanlı, yürekli... Fethediyor. Böyle insanlar...

Ölümden korktu mu bir insan, bitti. Ölümden korkmayacak. Neden korkmayacak? Bir müslüman ölümden niçin korkmayacak, muhterem kardeşlerim?

Çünkü insan bir defa ölür. İnsanın ölümü alnında yazılıdır; hangi gün öleceği, ne kadar yıl yaşadıktan sonra öleceği bellidir. Ölmeyecek bir insanı o yazıdan önce kimse öldüremez. Ateşin içine atsalar öldüremez. İbrahim *aleyhisselam* gibi. Öldüremez! Allah [alnına] “yaşayacak” diye yazdı mı öldüremez. “Şu tarihte şu saatte ölecek.” diyen bir insanın da o saati ne bir dakika öne gelir, ne bir dakika geriye gider.

فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا
يَسْتَقْدِمُونَ

*Fe-iza câe ecelühüm lâ yeste'hirûne sâa-
ten ve lâ yestakdimûn.*⁶

Müddet geldi mi iş bitmiştir. Müslümanın
“Bu belli olan bir şeyden dolayı niye korka-
yım?” demesi lazım. Ölümden korkmaması
lazım.

Sonra, Allahu Teâlâ hazretleri kendi yo-
lunda cihat edenlere yardım ediyor.

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا

*Vellezîne câhedû fînâ le-nehdiyennehüm
sübülenâ.*⁷

إِنْ تَنْصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ

*İn tensuru'llâhe yensurküm ve yüsebbit
akdâmeküm.*⁸

مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ

*Men ensârî ila'llâh...*⁹

⁶ 7/A'râf, 34.

⁷ 29/Ankebût, 69.

⁸ 47/Muhammed, 7.

Bu âyetleri misal olarak veriyorum.

Allah'ın dinine yardım için yola çıkana Allah yardım ediyor, fütühât veriyor, ganimet veriyor, ülke veriyor, devlet veriyor, şevket veriyor, safvet veriyor, saltanat veriyor, nimet veriyor. Korkan insana da zillet veriyor, esaret veriyor. İşin aslı böyle. Ama kimse bunu şu anda imanını zayıf olduğu için böyle düşünmüyor. Kimse Allah yolunda gayrete gelmiyor.

“Din-i İslâm'ın mücerret gayretidir gayretim.” diyor şair. Bizim gayretimiz İslâm'ın gayreti olmaktan çıkmış. Bizim gayretimiz şahsî. “Kazancı nasıl sağlarım?” Bir işte çalışıyoruz, iki saat de öteki işte çalışıyoruz, oradan da şu kadar para gelsin. Bir de şu işe çalışıyoruz, bir de oradan para gelsin. Paradan başka değer yok mu bu dünyada? Bu dünyaya niçin geldik biz?

Bunu düşünen -mü'min bunu düşünür-buna göre hareket eder. İhlâslı, imanını tam insan buna göre hareket eder. Herkes bir başka sevdada... Ama Hakk sevdası değil. Kimisi mal sevdasında, kimisi mülk sevdasında-

⁹ 3/Âl-i İmrân, 52; 61/Saff, 14.

da, kimisi eş sevdasında, kimisi iş sevdasında... Ama Hakk sevdasına olan, Hakk âşıkları az.

Bir kardeşimiz mühendis oluyor. Tamam, o mühendisliği ile İslâm'a hizmet etsin. Falanca kardeşimiz doktor oluyor. Tamam, o doktorluğuyla hizmet etsin.

Ben Fransa'da Strazburg şehrine gittim.

"Hocam, burada müslüman olmuş iki Fransız var. Kökeni Fransız, hakiki Fransız. Birisi erkek, birisi karısı, kadın, ikisi de doktor." dediler.

"Tanışalım." dedim.

"İyi, sağlam müslüman." dediler.

Fransız, müslüman olmuş...

"Yok hocam, burada değil."

Nerede?

"Afganistan'a cihada gitti." dediler.

Var mı içinizde bir tane Afganistan'a cihada gitmiş olan?

Yok. Biliyorum, burada yok. Olmaz, bizde öyle şeyleri arama...

“Afganistan’a cihada gittiler.”

“Ya, doktorlar ne cihat edecek?”

“Buradan bütün hayır kurumlarını dolaşıtlar, bedava ilaç topladılar, kutuları doldurdular, Afganistan’a götürdüler, hastanelerde görev aldılar, harıl harıl mücahitleri tedaviye çalıştılar.” dediler.

Bak, ne kadar güzel... Bizim doktorlar da yapabilir. Gördün mü, iman neler yaptırtıyor?

Ama imanı olmayan insan, Türkiye’de parası oldu mu nereye gidiyor?

Alpler’de kaymaya gidiyor, kayak yapmaya gidiyor. Veyahut Nice’e gidiyor, Fransa sahilleri, Riviera; oralara gidiyor. Gezmeye gidiyor, eğlenmeye gidiyor. Amerika’ya gidiyor. Vizon kürk almaya gidiyor...

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

İstanbul’un fethi oldu, bitti. Fatih Sultan Mehmed Peygamber Efendimiz’in methine mazhar oldu. Ne iyi emir, ne iyi subaşı, o ordu ne iyi ordu... Tamam, onların imtihanları bitti. Biz onlarla iftihar ediyoruz. Onların şefaatlerini bekliyoruz. Allah onlardan razı olsun. Onlar gibi nice nice şehitlerin, gâzile-

rin hürmetine bugün biz varız. Onlar bizi korudular, [bu toprakları...] bize bıraktılar.

Şimdi nöbet bize geldi. Sıra bizde. Nöbet bizde. Bizim hizmet yapmamız lazım. Bizim Allah rızası için çalışmamız lazım. Bizim fatihler olmamız lazım. Ne kadar güzel bir şiir idi, okuduk. Bir daha okuyarak şiirle konuşmamı kapatacağım. Bu şiiri yazan Arif Nihat Asya, Allah rahmet eylesin, Mevlevî tarikatimizden idi. Mevlevî tarikatinde dervişlik makamına yükselmişti. Mevlevîlik'te derviş olmak için 1001 gün çile çekmek lazım, üç yıl filan... Arif Nihat Asya sıradan insan değildi, Allah rahmet eylesin.

Fetih Marşı diyor.

*Yelkenler biçilecek, yelkenler dikilecek;
Dağlardan çektirilen, kalyonlar çekilecek;
Kerpetenlerle sûrun dişleri sökülecek, Yürü,
hâlâ ne diye oyunda, oynaştasın?
Fatih'in İstanbul'u fethettiği yaştasın! Sen
de geçebilirsin yârdan, anadan, serden...
Senin de destanını okuyalım ezberden...
Haberin yok gibidir taşıdığın değerden...Elde
sensin, dilde sen; gönüldesin, baştasın...
Fatih'in İstanbul'u fethettiği yaştasın!*

Gençlere söylüyoruz. İhtiyarlara bir şey yok. Sizlere söylüyoruz gençler, bu şiir sizin.

*Yüzüne çarpmak gerek zamânenin fendi-
ni!*

*Göster: kabaran sular nasıl yıkar bendini?
Küçük görme, hor görme, delikanlım kendi-
ni! Şu kırık âbideyi yükseltecek taştasın;
Fatih'in İstanbul'u fethettiği yaştasın! Bu
kitaplar Fatih'tir, Selim'dir, Süleyman'dır;
Şu mihrap Sinânüddin, şu minare Sinan'dır;
Haydi, artık uyuyan destanını uyan-
dır! Bilmem, neden gündelik işlerle telaşta-
sın...*

Kızım, sen de Fatihler doğuracak yaştasın!

*Delikanlım, işaret aldığın gün atandan
Yürüyeceksin... Millet yürüyecek arkandan!
Sana selam getirdim Ulubatlı Hasan'dan...*

*Sen ki burçlara bayrak olacak kumaşta-
sın;*

*Fatih'in İstanbul'u fethettiği yaştasın! Bırak,
bozuk saatler yalan yanlış işlesin!*

Çelebiler çekilip haremlerde kışlasın!

*Yürü arslanım, fetih hazırlığı başlasın! Yürü,
hâlâ ne diye kendinle savaştasın?*

Fatih'in İstanbul'u fethettiği yaştasın! Çok

hoşuma gidiyor. Fatih'in İstanbul'u fethettiği yaş; 20 yaş! Başarıya bak! Devir değiştirmiş, ülke yıkmış, bir devleti fethetmiş, tarihte emsalsiz bir nam almış, Peygamber Efendimiz'in methine mazhar olmuş. Gençlerin hepsinin Fatih olmasını diliyorum. Anaların Fatihler doğurmasını diliyorum.

Allahu Teâlâ hazretleri Ümmet-i Muhammed'e yardımcı olsun. Şehitlerin makamlarını, mükâfatlarını arttırsın. Allahu Teâlâ hazretleri gâzilere hayırlı ömürler versin. Bizi rızasının yolundan ayırmasın. Gönül erbâbı, sevdiği razı olduğu kullardan eylesin. Cennetle cemâliyle müşerref eylesin.

es-selamün alel murselin velhamdülillahi
rabbil alemin el fâtiha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
3 Safer 1419 / 29.05.1998
Avustralya

[Bütün KONFERANSLAR'a PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

